

Οἱ Ἀπόστολοι (Κουγιουμτζόγλου Γεώργιος Πρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀπόστολοι ὀνομάζονται οἱ Δώδεκα μαθητές τοῦ Κυρίου ποὺ ἄφησαν τὰ πάντα καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο σὲ ὅλη τὴ δημόσια διακονία Του μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Στὴ συνέχεια μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔγιναν κήρυκες καὶ μάρτυρες τῆς πίστεως στὸν Χριστό πρὸς λύτρωση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ συνέβαλαν στὴν ἐξάπλωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ.

Τό ιερό καί τιμητικότατο αυτό ὄνομα δόθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο στους Μαθητές Του, ὅταν διανυκτέρευσε στό ὄρος προσευχόμενος· τότε, «προσεφώνησε τούς μαθητάς αὐτοῦ, καί ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καί Ἀποστόλους ὠνόμασεν...» (Λουκ. στ', 12-13).

Οἱ Εὐαγγελιστές Ματθαῖος, Μάρκος καί Ἰωάννης χρησιμοποιοῦν περισσότερο τό ὄνομα «οἱ Δώδεκα», ὁ δέ Λουκάς καί Παῦλος τό «Ἀπόστολοι». Ἀργότερα χρησιμοποιεῖται ἡ λέξη σέ εὐρύτερη ἔννοια καί ὀνομάζονται Ἀπόστολοι καί ἄλλοι πλὴν τῶν Δώδεκα, (οἱ ἑβδομήκοντα), ἀλλά καί οἱ συνεργάτες αὐτῶν.

Κατάλογοι τῶν ὀνομάτων τῶν δώδεκα Ἀποστόλων ὑπάρχουν τέσσερις: Ματ. ιλ', 21' Μάρ. γλ', 13' Λουκ. στ', 14 καί Πράξ. αλ', 13. Οἱ κατάλογοι αὐτοί συμφωνοῦν μόνο στόν πρῶτο, τόν Πέτρο καί τόν τελευταῖο τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη. Ἡ διαφωνία – ἀσυμφωνία τους ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζαν νά ἔχουν δύο ὀνόματα καί ἄλλοι Εὐαγγελιστές ἀναφέρουν τό πρῶτο, ἐνῶ ἄλλοι προτιμοῦν τό δεύτερο.

Κατά τήν ἐκλογή τῶν Μαθητῶν Του, ὁ Κύριος ἐσταμάτησε στόν ἀριθμό δώδεκα, γιατί ὅπως οἱ δώδεκα υἱοί τοῦ Ἰακώβ, οἱ δώδεκα Πατριάρχες, θεωροῦνται οἱ ἀρχηγοί τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, δηλαδή ὅλου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἔτσι καί οἱ Δώδεκα αὐτοί πρῶτοι Μαθητές τοῦ Κυρίου, ἔγιναν οἱ πνευματικοί ἀρχηγοί τοῦ νέου Ἰσραήλ, δηλαδή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄλλα καί διότι τά δωδέκα κουδουνάκια στό κάτω μέρος τοῦ χιτῶνα τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρὼν ποῦ κουδούνιζαν, ὅταν

βηματιζε στη Σκηνή, τούς δώδεκα Ἀποστόλους ἐδήλωναν, πού ἤχησαν (κουδούνισαν) καί ἐκήρυξαν σέ ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη τό Εὐαγγέλιο τῆς ἀπολυτρώσεως. Γι' αὐτό καί ὁ Ὡσηὲ προφήτευσε ὅτι δώδεκα δρῦες θά ἀκολουθήσουν τόν Θεό πού θά φανεῖ στη γῆ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τούς Δώδεκα, ὁ Κύριος ἐξέλεξε καί τούς «Ἑβδομήκοντα», οἱ ὁποῖοι κατά διαλείμματα τόν ἀκολουθοῦσαν. Αὐτούς ἀπέστειλε γιά νά προετοιμάσουν τό ἔδαφος ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νά περάσει καί νά διδάξει (Λουκ. Γ, 1). Καί ὁ ἀριθμός αὐτός ἀνταποκρίνεται πρὸς τούς ἑβδομήκοντα ἐκείνους Πρεσβυτέρους τούς ὁποίους ὁ Μωυσῆς, κατ' ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἐξέλεξε ὡς βοηθούς του. Ἀποδεικνύεται ἔτσι ὅτι τά παραδείγματα τῆς Παλαιᾶς εἶναι σύμφωνα μέ τά τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μεταξύ τῶν Δώδεκα ὁ Κύριος εἶχε τρεῖς, τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τό στενότερο κύκλο Του καί παρευρίσκονταν μόνο αὐτοί σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις, (ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, στη Μεταμόρφωση, στήν προσευχή τῆς Γεσθημανῆς). Τόν πρῶτο, γιατί ἀγάπησε τόν Χριστό «σφόδρα». Τόν τρίτο, γιατί ἀγαπήθηκε ἀπὸ τόν Χριστό «σφόδρα». Καί τόν δεύτερο, γιατί μπορούσε νά πιεῖ τό ποτήρι τοῦ θανάτου τό ὁποῖο καί ὁ Κύριος ἤπιε.

Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι πού ἐξέλεξε ὁ Κύριος γιά νά μῆσει στά μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά συνεχίσουν ἀργότερα τό ἔργον Του, οὔτε μόρφωση εἶχαν οὔτε ἀπὸ ἀνώτερη κοινωνική τάξη τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προέρχονταν. Ὅλοι κατάγονταν ἀπὸ τήν πτωχή καί καθυστερημένη πολιτιστικά Γαλιλαία, ἐκτός ἀπὸ τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη, πού προερχόταν ἀπὸ τήν Ἰουδαία. Ἦσαν ἄνθρωποι ἀπλοί, βιοπαλαιστές, ἀλιεῖς στό ἐπάγγελμα καί τελῶνες, ἀλλά μέ ἀγνά θρησκευτικά ἐνδιαφέροντα καί μέ πίστη στόν Θεό τοῦ Ἰσραήλ καί στίς Μεσσιανικές παραδόσεις. Οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου ἦσαν σχετικά εὐποροί, γιατί καί πλοῖο ιδιόκτητο εἶχαν καί γνωριμίες μέ τούς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ διατηροῦσαν. Ἡ ἐξωτερική τους ἐμφάνιση προξενοῦσε τήν ἐντύπωση ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι «ἀγράμματοι καί ἰδιῶται» (Πράξ. δ', 13). Εἶχαν ὅμως τήν Ἀποστολικότητα: Ἦσαν αὐτόπτες καί ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου, (γεγονός πού συνιστᾷ τήν ἐξωτερική μαρτυρία ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων) καί εἶχαν τήν ἄνωθεν κλήση καί ἀποστολή (ἐσωτερικό γνώρισμα τῆς ἀποστολικότητας). Τ' ἀνωτέρω σημαίνουν ὅτι ἡ αὐθεντία τῶν Ἀποστόλων, κατά τήν δρᾶση τους στήν Ἐκκλησία, στηριζόταν στόν ἴδιο τόν Θεό. Ἔτσι συνέχισαν τό ἔργο τοῦ Διδασκάλου τους κινούμενοι διαρκῶς ἀπὸ πόλη σέ πόλη καί χειροτονοῦντες κατάλληλους διαδόχους.

Αὐτούς τούς δώδεκα ἱερούς Ἀποστόλους ἔχουμε χρέος ὅλοι οἱ Χριστιανοί νά τιμοῦμε καί νά γεραίρουμε σάν φωστῆρες τοῦ κόσμου, κήρυκες τῆς εὐσέβειας καί καταλύτες τῆς πλάνης. Καί κάνω ἀπ' ὅλα νά τούς γνωρίζουμε.

Πρῶτος Ἀπόστολος εἶναι ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος προηγουμένως ὀνομαζόταν Σίμων. Ἦταν ἕγγαμος ψαράς, ἀγράμματος, ἀδελφός τοῦ Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀπό τῆ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, υἱός τοῦ Ἰωνᾶ.

Αὐτόν τόν Ἀπόστολο μακάρισε ὁ Κύριος καί τόν ὀνόμασε Πέτρο, ἐνῶ τήν πίστη του ἀπεκάλεσε πέτρα πάνω στήν ὁποία ἀπεφάσισε νά οἰκοδομήσει τήν Ἐκκλησία Του. «Μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ... σύ εἶ Πέτρος, καί ἐπί ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν, καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματ. 16, 17, 18).

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο πρῶτα στήν Ἰουδαία καί Ἀντιόχεια ἀκολουθῶς στή Μικρά Ἀσία καί κατέληξε στή Ρώμη. Ἐπειδή ἐκεῖ ἐνίκησε μέ ὑπερφυσικό τρόπο τό μάγο Σίμωνα, σταυρώθηκε ἀπό τόν αὐτοκράτορα Νέρωνα κατακέφαλα, (πάνω τά πόδια – κάτω τό κεφάλι), ὅπως ὁ ἴδιος τό ζήτησε καί ἔτσι ἔλαβε τό ἄφθαρτο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, μεταξύ τῶν ἐτῶν 66 καί 69, ἀφοῦ ἄφησε δύο καθολικές ἐπιστολές στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Δευτερός εἶναι ὁ Ἀνδρέας, ὁ Πρωτόκλητος, ὁ ἀδελφός τοῦ Πέτρου.

Ἐκλήρυξε ἐνωρίτερα μαθητής τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἀλλά τόν ἐγκατέλειψε γιά νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό. Προσέλκυσε καί τόν ἀδελφό του λέγοντας: «Εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν». Θεωρεῖται ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων/πόλεως.

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλα τά παραθαλάσσια μέρη τῆς Μαύρης θάλασσας, Βιθυνίας καί Βυζαντίου. Ἀργότερα μέσω Θράκης καί Μακεδονίας κατήλθε μέχρι τήν Ἀχαΐα. Στήν Πάτρα ἐνήργησε πολλά θαύματα καί ἐπειδή πολλοί ἐπίστευαν στόν Χριστό ὁ Ἀνθύπατος τῆς πόλεως Αἰγεάτης ἐκάρφωσε τόν Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ σέ ἕνα Σταυρό ἀνάποδα κι' ἐκεῖ παρέδωσε τό πνεῦμα του. Τό λείψανό του μετά ἀπό πολλά χρόνια μεταφέρθηκε στό Ναό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Κωνσταντινουπόλεως.

Τρίτος Ἀπόστολος εἶναι ὁ Ἰάκωβος, ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ἀδελφός τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καί Εὐαγγελιστοῦ. Εἶναι ὁ τρίτος τῆς τριάδος Ἀπόστολος, τόν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐλάμβανε μαζί μέ τόν Πέτρο καί Ἰωάννη ἰδιαιτέρως στίς προσευχές, ἀλλά καί στή Μεταμόρφωσή Του.

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο σ' ὀλόκληρη τήν Ἰουδαία. Ὁ Ἡρώδης ὅμως ὁ Ἀγρίππας γιά τήν πολλή παρρησία πού εἶχε, τόν ἐθανάτωσε μέ μαχαίρι τό 44 μ.Χ. καί ἔτσι ἔγινε ὁ δεύτερος μάρτυρας τῆς πίστεώς μας μετά τόν Πρωτομάρτυρα Στέφανο (43 μ.Χ.).

Τέταρτος εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής καί Θεολόγος, ἀδελφός τοῦ Ἰακώβου. Εἶναι ὁ Ἀπόστολος πού ἀγαπήθηκε ἀπό τόν Χριστό «σφόδρα» καί ὁ ἐπιπεσὼν ἐπί τό

στήθος Αὐτοῦ. Ὁ Ἰωάννης ἔχει λάβει τὰ περισσότερα ἐπίθετα: Ἀπόστολος, Εὐαγγελιστής, Θεολόγος, Μαθητής τῆς ἀγάπης, Ἠγαπημένος μαθητής, Ἐπιστήθιος, Παρθένος, Βοανεργές - υἱός τῆς Βροντῆς.

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο στή Μικρά Ἀσία. Ἐξορίστηκε στήν Πάτμο, ὅπου πλήθη ἀπίστων προσῆλθαν στό Χριστιανισμό. Ὄταν ἐπέστρεψε στήν Ἐφεσο ἀναπαύθηκε ἐν εἰρήνῃ (περίπου 95 χρονῶν). Ἐνωρίτερα μᾶς ἄφησε τό Εὐαγγέλιό του, τρεῖς Καθολικές ἐπιστολές καί τήν Ἀποκάλυψη.

Πέμπτος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Φίλιππος ὁ ἀπό Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, συμπατριώτης τοῦ Ἀνδρέου καί Πέτρου.

Εἶναι αὐτός πού εἶπε στό Ναθαναήλ «ὄν ἔγραψε Μωσῆς καί Προφήται εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τόν υἱόν τοῦ Ἰωσήφ τόν ἀπό Ναζαρέτ» (Ἰω. α', 46).

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο στή Μικρά Ἀσία (Λυδία καί Μυσία) καί στήν Ἱεράπολη μαζί μέ τόν Βαρθολομαῖο (Ναθαναήλ) καί τήν ἀδελφή του Μαριάμνη. Μαρτύρησε τρυπημένος στούς ἀστραγάλους καί καρφωμένος σ' ἓνα ξύλο στήν Ἱεράπολη. Λόγω σεισμοῦ πού ἀκολούθησε οἱ συνοδοί του ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Ἐκτος εἶναι ὁ Βαρθολομαῖος ἢ Ναθαναήλ. Ὄταν ὁ φίλος του Φίλιππος τοῦ εἶπε γιά τόν Χριστό τ' ἀνωτέρω καί πλησίασε, ὁ Χριστός τόν προῦπάντησε λέγοντας: «Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι» (Ἰω. α', 48).

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο στούς Ἰνδούς, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονταν Εὐδαίμονες καί τούς παρέδωσε τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Ἀπό τούς ἀπίστους ὁμως σταυρώθηκε στήν Οὐρβανούπολη. Ἐκεῖ παρέδωσε τό πνεῦμα του καί ἔλαβε τό στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

Ἑβδομος Ἀπόστολος εἶναι ὁ Θωμᾶς πού λεγόταν καί Δίδυμος.

Εἶναι ὁ Μαθητής πού γιά τήν ἀπιστία του εἶπε ὁ Κύριος: «Μή γίνου ἄπιστος, ἀλλά πιστός» (Ἰω. κ', 27) καί αὐτός ψηλαφώντας Τον εἶπε: «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου» (κ', 28).

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στούς Παρθους, Μήδους, Πέρσες καί Ἰνδούς. Ὁ Βασιλεύς τῶν τελευταίων, ἐπειδή ὁ Θωμᾶς ἐβάπτισε καί τόν υἱό του, τόν φυλάκισε καί τελικά τόν καταδίκασε σέ θάνατο: Οἱ στρατιῶτες τόν κατατρύπησαν μέ τίς λόγχες τους.

Ὅγδοος εἶναι ὁ Ματθαῖος, ὁ Τελώνης, ἀδελφός τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου. Εἶναι αὐτός πού ἀκολούθησε τόν Χριστό ἀφοῦ ἐγκατέλειψε «τήν ὑπηρεσίαν του». Μετά τό μεγάλο δεῖπνο πού προσέφερε στόν Χριστό ἔγινε Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής. Τό Εὐαγγέλιό του τό ἔγραψε στήν Ἀραμαϊκή γλώσσα ὀκτώ χρόνια μετά τήν

Πεντηκοστή, αργότερα όμως μεταφράστηκε στα Έλληνικά.

Έκήρυξε τό Εὐαγγέλιο στους Παρθους καί Μήδους στους οποίους ἴδρυσε Ἐκκλησία, μετά ἀπό πολλά θαύματα πού ἔκανε σ' αὐτούς. Τελικά θανατώθηκε ἀπό τούς ἀπίστους διά πυρᾶς.

Ἔνατος εἶναι ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱός τοῦ Ἀλφαίου, ἀδελφός τοῦ Λευί δηλ. τοῦ Ματθαίου. Λέγεται καί Ἰάκωβος ὁ μικρός, πρὸς διάκριση ἀπό τόν Ἰάκωβο τό μεγάλο, τόν ἀδελφό τοῦ Ἰωάννου, ἀλλά καί πρὸς διάκριση ἀπό τόν Ἰάκωβο τόν Ἀδελφόθεο.

Ὁ τόπος στόν ὁποῖο ἐκήρυξε ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος δέν εἶναι ἐξακριβωμένος. Ἀναγράφεται ὅτι ἐκήρυξε στά ἔθνη καί ὀνομάστηκε σπέρμα θεῖο. Κηρύττοντας καί ἐλέγχοντας τούς ἀπαίδευτους λαούς κρεμάστηκε σέ σταυρό καί ἔτσι παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Θεό.

Δέκατος Ἀπόστολος εἶναι ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης δηλ. ὁ Ζηλωτής, ἀπό τήν Κανά τῆς Γαλιλαίας. Ὁ Σίμων ἀνήκε στό κόμμα τῶν Ζηλωτῶν (πού στά Ἀραμαϊκά ὁ ζηλωτής λέγεται Kanana καί μέ Ἑλληνική κατάληξη Κανανίτης = Ζηλωτής) καί διατήρησε τήν ὀνομασία του αὐτή καί ὡς Ἀπόστολος, (ὅπως καί ὁ Ματθαῖος ὁ Τελώνης).

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στή Μαυριτανία καί γενικά στήν Ἀφρική. Τελικά μαρτύρησε μέ σταυρικό θάνατο.

Ἐνδέκατος εἶναι ὁ Ἰούδας Ἰακώβου, τόν ὁποῖο ὁ Ματθαῖος ὀνομάζει Λεββαῖο ἢ Θαδδαῖο. Ὁ Ἰούδας, δηλαδή αὐτός διακρινόμενος ἀπό τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη, τόν προδότη, εἶναι ἀδελφός τοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί ἐπομένως υἱός τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος. Ἄρα εἶναι «ἀδελφός» τοῦ Κυρίου. Λεββαῖος σημαίνει θαρραλέος καί Θαδδαῖος (στά Ἀραμαϊκά) σημαίνει μέγαθυμος, μεγαλόψυχος. Εἶναι συγγραφεύς τῆς Καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰούδα.

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο στή Μεσοποταμία καί ἐφώτισε τά εὐρισκόμενα στή χώρα αὐτή ἔθνη. Πῆγε καί στήν Ἐδεσσα, ὅπου ἐθεράπευσε τόν Τοπάρχη. Τελικά τόν κρεμάσανε καί τόν θανάτωσαν μέ ἐκτοξευόμενα βέλη.

Δωδέκατος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Ματθίας, στή θέση τοῦ προδότη Ἰούδα. Μετά τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ ἐπιλέξανε δύο, τούς καταλληλότερους ἀπό τούς ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους, ἔβαλαν κλῆρο «καί προσευξάμενοι... ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπί Ματθίαν καί συγκατεψηφίσθη μετά τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων» (Πράξ. α', 24.26).

Ἐκήρυξε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στήν Αἰθιοπία καί ἀφοῦ ὑπέμεινε πολλά βασανιστήρια ἀπό τούς ἀπίστους παρέδωσε τήν ψυχή του στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἀνωτέρω πανεύφημοι Ἀπόστολοι, οἱ δώδεκα καί οἱ ἀνήκοντες στόν εὐρύτερο κύκλο τῶν ἐβδομήκοντα, μαζί μέ τίς σεπτές Μυροφόρες καί πιστές ἀκόλουθες τοῦ Κυρίου, αὐτοί ὅλοι, πού ἦσαν ἑκατόν εἴκοσι (120) στόν ἀριθμό (Πραξ. α', 15), πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι δέν ἐβαπτίστηκαν μέ τό βάπτισμα δι' ὕδατος, ἀλλά βαπτίστηκαν τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ».

Πρῶτον γιατί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγει φανερά ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἔβαπτιζε «...ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἔβαπτιζε, ἀλλ' οἱ Μαθηταί αὐτοῦ» (Ἰω. δ', 2) καί δεύτερον γιατί ὁ μέν Πρόδρομος ἐκήρυξε λέγοντας γιά τόν Κύριο: «Ἐγώ μέν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτός δέ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί πυρί» (Λουκ. γ', 16), ὁ δέ Χριστός τό ἐβεβαίωσε λέγοντας: «Ἰωάννης μέν ἔβαπτισε ὕδατι, ὑμεῖς δέ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλας ταύτας ἡμέρας» (Πράξ. α', 5). Ἡ ὑπόσχεση αὐτή τοῦ Κυρίου πραγματοποιήθηκε τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς: «Καί ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας... καί ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεῖ πυρός, ἐκάθισε τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β', 2-4). Γι' αὐτό δέν χρειάστηκαν ἄλλο βάπτισμα. Τό ἴδιο πιστοποιεῖ καί ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέγοντας ὅτι τό ὑπερῶν στό ὁποῖο κατῆλθε τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἔγινε κολυμβήθρα στήν ὁποία βαπτίστηκαν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ λοιποί ἐκεῖ εὐρισκόμενοι. Ἀλλά καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος, στήν ἐρμηνεία τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἀπόστολοι βαπτίστηκαν ἀπό τό βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

1. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος, δεύτερο Ἀπόστολο, ἀναφέρει, τόν Παῦλο, τό σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπερνίκησε ὅλους τούς Ἀποστόλους στό ζῆλο τῆς πίστεως καί στούς κόπους. Αὐτός ἐκήρυξε τόν Χριστό ἀπό Ἱεροσολύμων μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει καί ἔφθασε στή Ρώμη ἀποκεφαλίστηκε.

Πηγή: agiazoni.gr